

Ἀμαρτήματα τῆς γλώσσας (Ἅγιος Τύχων Ἐπίσκοπος Ζαντόνκ)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μὴν κολακεύεις τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ τοὺς φέρεσαι μὲ ἀπλότητα, ὅπως στὸν ἑαυτό σου. Ὅπως τοὺς φέρεσαι ἐξωτερικὰ, τό ἴδιο νὰ αἰσθάνεσαι καί ἐσωτερικὰ. Ὅ,τι τοὺς λένε τὰ χεῖλη σου, αὐτό νὰ πιστεύει καί ἡ καρδιά σου.

Ἡ κολακεία καί ἡ ὑποκρισία εἶναι γνωρίσματα μικρῶν ἀνθρώπων, πού στίς καρδιές τους ζεῖ ὁ διάβολος, διδάσκοντάς τους τό ψέμα καί τὴν ὑποκρισία γιὰ τὴν ἀποπλάνησή τους.

Μή συμπεριφέρεσαι λοιπόν στόν πλησίον σου πονηρά καί ὑπουλα, γιά νά μήν παραχωρήσεις τόπο τῆς καρδιάς σου στό διάβολο, ὅποτε θά σέ κατακτήσει καί θά σέ κάνει δοῦλο του.

Νά εἶσαι ιδιαίτερα προσεκτικός, ὥστε νά μήν προσβάλλεις κανέναν ἄνθρωπο εἴτε μέ τά λόγια εἴτε μέ τά ἔργα σου, γιατί αὐτό εἶναι πολύ βαρύνον ἀμάρτημα. Ὄταν προσβάλλεις τόν ἄνθρωπο, εἶναι σά νά προσβάλλεις τό Θεό, πού ἀγαπάει τόν ἄνθρωπο. Ὅποιος ἀμαρτάνει στό δημιούργημα, ἀμαρτάνει καί στόν ἴδιο τό Δημιουργό.

Ὅπως καταλαβαίνεις, αὐτό εἶναι φοβερό. Γι' αὐτό, ἂν τύχει νά προσβάλλεις τόν πλησίον σου, τρέξε ἀμέσως νά τοῦ ζητήσεις συγγνώμη, γιά νά μήν πέσεις στή δίκαιη κρίση τοῦ Θεοῦ.

Δέν ὠφελεῖ νά περιεργάζεσαι τίς πράξεις τῶν ἄλλων. Ἡ περιέργεια αὐτή δίνει ἀφορμή γιά συκοφαντία, κατάκριση καί ἄλλα βαριά ἀμαρτήματα. Ποιά ἀνάγκη ὑπάρχει ν' ἀσχολεῖσαι μέ τούς ἄλλους; Ἐξέτασε καί γνώρισε τόν ἑαυτό σου.

Νά θυμᾶσαι τίς παλιές σου ἀμαρτίες καί νά τίς ἐξαλείφεις μέ τή μετάνοια καί τή συντριβή τῆς καρδιάς, κι ἔτσι δέν θά κοιτᾶς τί κάνουν οἱ ἄλλοι. Νά παρατηρεῖς συχνά μέσα σου, ἐξετάζοντας μήπως φωλιάζει ἐκεῖ κανένα ὀλέθριο κακό, καί θά βρεῖς ἔτσι ἰκανοποίηση. Βέβαια δέν εἶναι δυνατή ἡ ἀκριβής ἐξέταση τῆς καρδιάς μας, ἀλλά πάντως μποροῦμε νά ξέρουμε ὅτι μέσα της φωλιάζει κάθε κακία.

Αὐτή ἡ ἔρευνά σου εἶναι πολύ ὠφέλιμη, γιατί γεννάει τήν ταπείνωση, τό φόβο τοῦ Θεοῦ, τήν ἐπιμέλεια τοῦ ἑαυτοῦ σου, τήν ἀνάταση καί τήν προσευχή.

Ἡ ἐξέταση τῶν ξένων σφαλμάτων εἶναι, ἀντίθετα, ἡ πηγή κάθε ἀμαρτίας. Καί στά μάτια τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων εἶναι μισητή περιέργεια. Φυλάξου λοιπόν ἀπ' αὐτήν.

Ἄν δεῖς ἢ ἀκούσεις κάποιον ν' ἀμαρτάνει, μήν τόν κατακρίνεις. Γιατί, ἂν ἐσύ πεῖς τό ἀμάρτημά του σ' ἕναν, αὐτός θά τό πεῖ σέ δεύτερο, ἐκεῖνος σέ τρίτο, ὁ τρίτος σέ τέταρτο, κι ἔτσι θά τό μάθουν ὅλοι καί θά τόν κατακρίνουν, πράγμα πού εἶναι βαρύνον. Αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως θά εἶσαι ἐσύ, πού διαφήμισες πρῶτος τό παράπτωμα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Ὅσοι κατακρίνουν καί συκοφαντοῦν, μοιάζουν μέ τούς λεπρούς, πού ἐνοχλοῦν μέ

τή δυσοσμία τους καί τούς ἄλλους· ἢ μ' ἐκείνους πού ἔχουν προσβληθεῖ ἀπό λοιμική ἀρρώστια καί μεταφέρουν ἀπό τόπο σέ τόπο τό μόλυσμα, προξενώντας παντοῦ συμφορά. Γι' αὐτό μή συκοφαντεῖς τόν πλησίον σου, γιά νά μήν ἀμαρτάνεις ἐσύ, οὔτε νά δίνεις στούς ἄλλους ἀφορμή γιά ἀμαρτία.

Ἀπόφευγε λοιπόν τήν κατάκριση, γιατί καθένας “τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει” (Ρωμ. 14, 4). Ἄλλωστε εἶσαι κι ἐσύ ἀμαρτωλός· καί ἀφοῦ στόν δίκαιο δέν ἐπιτρέπεται νά κρίνει καί νά κατακρίνει, πόσο περισσότερο στόν ἀμαρτωλό!

Ἡ κρίση τῶν ἀνθρώπων εἶναι μόνο τοῦ Χριστοῦ ἔργο, πού Τοῦ ἔχει ἀνατεθεῖ ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα Του. Αὐτός θά κρίνει “ζῶντας καί νεκρούς”, καί σ' αὐτή τήν κρίση θά παραστεῖς κι ἐσύ. Πρόσεχε λοιπόν, μήπως σφετερίζεσαι τό ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ!

Μήν κατακρίνεις τούς ὁμοίους σου ἀνθρώπους, γιά νά μή βρεθεῖς στή μέλλουσα Κρίση φορτωμένος μ' αὐτή τήν ὀλέθρια ἀμαρτία καί καταδικαστεῖς στήν αἰώνια κόλαση. Στρέφε τό βλέμμα σου καί τή σκέψη σου στόν ἑαυτό σου· ἀνάκρινέ τον, ξεσκέπαζέ τον, καταδίκαστέ τον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἀμαρτίες του, ὥστε νά πετύχεις τή μετάνοια. Ζήτησε ἀπό τό Θεό ἔλεος γιά τόν ἔνοχο ἑαυτό σου, ὅπως ὁ τελώνης, γιά νά δικαιωθεῖς ἀπό τήν ἀγαθότητά Του.

Ἄκουσε τί λέει ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός σ' αὐτόν πού κατακρίνει: “Τί δέ, βλέπεις τό κάρφος τό ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τήν δέ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκόν οὐ κατανοεῖς; ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐκβάλλω τό κάρφος ἀπό τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καί ἰδοὺ ἡ δοκός ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; ὑποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τήν δοκόν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καί τότε διαβλέψεις ἐκβάλλειν τό κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου” (Ματθ. 7, 3-5).

Βλέπεις ὅτι ὅσοι κρίνουν καί κατακρίνουν τούς ἄλλους, εἶναι ὑποκριτές καί κίβδηλοι χριστιανοί; Τέτοιοι χριστιανοί, ἔστω κι ἂν ἐξωτερικά φαίνονται ἅγιοι, ἔχουν κρυφές ἀμαρτίες πού δέν τίς βλέπουν, κι ἔτσι ἀγνοοῦν τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους.

Πηγή: agiazoni.gr